

Od Splita do Nordkappa

Iako postoji lakši put, naša četvorka je odlučila prema Nordkappu krenuti duljim i težim putem, preko Rusije. Velike vrućine, ali i niske temperature, učinile su ovo putovanje izazovnim, dok su stotine kilometara loših prometnica testirale motocikle i vozače do krajnjih granica

PIŠE I SNIMA: **ŽELJAN RAKELA**

Motor je za većinu ljudi samo prijevozno sredstvo kojim se voze od točke A do točke B. Za bajkere je motor velika strast, a svako putovanje je ujedno

'gušt' i avantura. Nisu uzalud rekli da se na motoru čovjek osjeća kao da ima krila jer je u neposrednom dodiru s prirodom. To je uistinu tako, bar za neke ljude...

Ideja da se na motorima krene od Splita do najsjevernije točke Europe, Nordkappa, pala mi je na pamet odmah nakon što sam se vratio iz Sahare. Na tom sam putu shvatio da uživam u cestovnoj avanturi i htio sam opet nekamo otići. Kad sam kasnije spomenuo ostalima iz našeg kluba MK Fjaka da se spremam na Nordkapp, odmah su se javili Leo Bučić, Slavko Jakopčević i potpredsjednik Hrvoje Perić Amigo.

Njima se ta ideja odmah svidjela, jer isto tako vole duga putovanja. Te je večeri pao dogovor u našem klub house-u Bounty - idemo na Nordkapp, kud puklo da puklo! S obzirom da se radi o putu dugom oko 12 tisuća kilometara, znali smo da neće biti lako.

Duge pripreme

Pripreme su počele mjesecima ranije, a isto smo tako odredili preciznu rutu putovanja. Sva smo četvorka

sudjelovali i davali prijedloge. Budući da takav pothvat dosta košta, zamolili smo za pomoć i sponzore, barem da pokrijemo dio troškova puta. Odazvali su se Privredna Banka, Kvarner osiguranje, Udruga veterana domovinskog rata Brodosplit, Građa Solin, TD Estrih, Auto akustika Varnica...

Kad smo konačno nabavili potrebnu opremu i izvadili sve vize za zemlje u kojima će nam one trebati, nastojali smo preko Interneta doznati što više o područjima u koja idemo. Isto smo tako znali da se do Nordkappa u Norveškoj može ići lakšim, ali i težim

putem. Odabrali smo onaj teži i duži, preko Rusije i Murmansk. U bajkerskom svijetu posebno se cijene vozači koji baš tim 'trnovitim' putem dođu na Nordkapp. - Nema mjesta na koje mi ne možemo stići - hrabрили smo se stalno, premda smo u podsvijesti vrlo dobro znali koliko je opasno ići na motorima 12 tisuća kilometara kroz manje-više nepoznate zemlje...

S obzirom da smo sva četvorka zaposleni, trebalo je riješiti i taj problem, uzeti godišnji odmor ili slobodne dane. Kad je napokon sve bilo sređeno, s nestrpljenjem smo čekali

vjernim putopiscima

METZELER

poklanja par guma

Norveški fjordovi

Sobovi u Norveškoj

Norveška - sušenje bakalara

dan polaska. Noć uoči putovanja sam zaspao mirno, nadajući se da će naša avantura završiti sretno.

Nakrcani stvarima

Na dan polaska je ispraćaj bio, naravno, ispred Bountya. Došlo je 50-tak ljudi među njima članovi MK Fjaka, naši prijatelji, poznanici i članovi obitelji. Moj BMW GS 1200 Adventure je bio spreman i nakrcan stvarima. Amigo je isto tako operetio svoju Hondu CBR 1100 XX, a slično su izgledali Leova Yamaha FJR 1300 te Šlakovka Yamaha Fazer 1000. Nakon pozdravljanja sa svima sjeli smo na naše 'limene konje', stavili kacige, dali gas i odjurili...

Iz Splita smo krenuli sredinom lipnja, pa je vrućina bila velika. Ja sam odmah na početku imao nevolja jer sam od uzbuđenja zaboravio napuniti gorivo. Srećom, to sam odmah i brzo sredio. Prvog smo dana zamislili prijeći 500 km i stići u Beograd. Stoga smo krenuli preko Livna, Bugojna, Viteza i Kaknja do Sarajeva.

U Sarajevu smo se odlučili napraviti prvu pauzu. Izašli smo na Baš-čaršiju, pojeli ćevape s kajmakom i fotografirali se. Malo nas je iznenadilo što smo se, barem po zvukovima, osjećali

kao da smo u Turskoj. Ljudi su bili susretljivi, ali smo jedva našli restoran gdje toče pivo.

Odmor nije dugo trajao, sjeli smo na motore i krenuli put Srbije. Prije prelaska granice preko Zvornika smo se vozili po divnim šumovitim predjelima, ali su problem predstavljale - krave na cesti. Šeću i trče preko ceste kako hoće, pa je trebalo dobro otvoriti oči.

Kombajni kao kuće

Čim smo prešli srpsku granicu, dočekao nas je 'ljuti' makadam. Pao

je u međuvremenu mrak, pa su nam vožnju otežavali kombajni veliki kao kuće. Svjetla na tim cestama nema dovoljno, ali nismo imali problema. Na granici je sve bilo OK, pa smo kasno navečer, nakon 500 prijeđenih kilometara, ušli u Beograd. Noćili smo u vili lokalnog poduzetnika Nikole Sandulovića, nastojeći se što bolje odmoriti. Ujutro smo se dobro najeli i upoznali Žorana Livaju, vlasnika zaštitarske tvrtke 'Hrabro srce', koji se upravo spremao motorom na put oko svijeta. Računao je na nevolje, pa je sobom poveo dva kombija

logistike. Mi nismo imali logistiku, ali smo bilo odlučni da obavimo 'zadatak' - dođemo do Nordkappa i tamo stavimo naljepnicu MK Fjaka, da svi znaju da su Splitskani bili na krajnjem sjeveru Europe.

U prolazu kroz Beograd imali smo prvih problema. Budući da smo imali splitske tablice i na sebi oznake MK Fjaka Split, neke je vozače to posebno iritiralo. Kad bi stali na semaforu, neki su nam Beograđani kroz prozor automobila koješta vikali. Najviše je agresije pokazao neki vozač Audija A8 koji nas je skoro izgurao sa ceste.

Ulazak u Srbiju

Rumunjska

Budimpešta - meso na mramornoj ploči

Split - odlazak

Beograd - vila gdje smo odsjeli

Ulazak u Budimpeštu

Ekipa u Varšavi

Trg u Varšavi

Varšava - taxi

Varšava - sat

Nismo reagirali jer izbora nije bilo, nikakav sukob nije dolazio u obzir. Ali, shvatili smo, očito splitske face nekima nisu po volji u glavnom gradu Srbije.

Loše rumunjske ceste

Napustili smo Srbiju i ušli u Rumunjsku, gdje nas je dočekala paklena vrućina. Tih je dana od topline umrlo 16 ljudi u Rumunjskoj, a dodatne probleme nam je stvarala

očajna cesta. Gledali smo oko sebe tu bijedu Temišvara - kuće su im u lošem stanju, infrastruktura na najnižem nivou.

Na jednom prijelazu preko pruge vidjeli smo bizarnu scenu - vlakovođa je zaustavio prastari vlak nasred tračnica i zaustavio cijeli promet da bi nekoj ženi dao vodu. U Rumunjskoj su osim toga na svakome semaforu prosjaci. Zapanjila nas je činjenica da je ovakva zemlja članica Europske

Unije, a Hrvatska nije... Pravo čudo! Ipak, ljudi su u Rumunjskoj ljubazni i spremni pomoći, nema ni traga onom verbalnom maltretiranju iz Beograda.

Iz Temišvara smo došli u Arad, odakle smo krenuli za mađarski grad Szeged. Tu se nismo zaustavljali, nego smo odmah produžili za Budimpeštu. U Mađarskoj smo se osjećali kao u Europi, vidi se odmah razlika u odnosu na Rumunjsku.

Bilo smo zadovoljni što smo 450 km iz Beograda do Budimpešte odvožili bez nevolja. Navečer smo Amigo i ja išli jesti u restoran i probali smo njihov specijalitet - komad sirovog mesa na mramornoj ploči na temperaturi od 45 stupnjeva. Bilo je dobro, ali je i račun bio dosta visok.

Spavali smo malo dalje od centra Budimpešte, u jednom motelu, po

cijeni od 18 eura po glavi. Utonuli smo sva četvorica u san, spremajući se za 800 km dugu treću dionicu od Budimpešte do Varšave.

Ulazak u Poljsku

- Veliki izbor motoopreme, rabljenih i novih vozila
- Zamjena staro za novo i staro za staro
- Krediti do 7 godina
- Kartice do 60 mjeseci
- Rješavanje odmah po sistemu 'plati i vozi'
- Sve na jednom mjestu!!!

Automotosport centar d.o.o. Zagreb, Oranice 16

NIJE BITNO GDJE IDETE... ...BITNO JE S ČIME IDETE!

BLADE 425 4x4 LE
Jet Fighter 850X

Sve ostale informacije na:
Tel/fax: 01/3772-920
GSM: 091/3002-642
www.automotosport.hr
amsc@zg.t-com.hr

"Pa ljudi moji je li to moguće?"

MOTO-OPREMA AMD

Kolodvorska 13, 40000 ČAKOVEC
tel: 040 384 744 | fax: 040 384 745
gsm: 098 29 57 57 | info@moto-oprema-amd.hr

www.moto-oprema-amd.hr

Leo Bučić, Slavko Jakopčević, Hrvoje Perić Amigo i ja napustili smo Budimpeštu s lijepim uspomenama. Uživali smo gledati sve te lijepe građevine, mostove i stari dio grada. Ukratko, osjećali smo se dobro. S Mađarima smo normalno komunicirali i na kraju se dobro najeli.

Tog smo trećeg dana puta zamislili prijeći 800 km i doći u Varšavu. Preko Slovačke smo ušli u Poljsku i oduševili se kvalitetom cesta. Vožnja na motorima u šumskim predjelima je bila ugodna, ali nam nimalo ugodno nije bilo u nekadašnjem zloglasnom nacističkom logoru Auschwitz, kojeg smo posjetili.

Cijelo je to mjesto pune nekakve negativne energije, a mi smo s puno poštovanja prema žrtvama obašli cijeli kompleks. Bilo smo tihi i nekako pokisli jer nije lako vidjeti gdje je na tisuće ljudi pobijeno i spaljeno u pećima.

Djelo bolesnoga uma

Vidjeli smo barake zatvorenika, klozete, njihovu robu, slike tisuća lica na zidovima... Prošli smo i prostorije gdje je boravio dr. Mengele i nismo se mogli načuditi kako je bolesni ljudski um uopće mogao kreirati jedno takvo grozno mjesto.

Sjeli smo na motore potišteni strahotama viđenog i uputili se prema Varšavi. Na putu nas je uhvatio

Auschwitz

Auschwitz - peći

pljusak, pa smo dobro pokisli i onda imali manjih problema na benzinskoj postaji jer nisu htjeli uzeti eure, pa smo ih mijenjali u zlate.

Čim smo stigli u Varšavu, uočili smo golemu zgradu koju je Poljacima poklonio Lenjin. Poljska je inače super zemlja, sve je čisto i uređeno, na ulicama Varšave su konji, kočije, ulični svirači, animatori... Umorni od prijednoga puta, zaspali smo kao klade u motelu Gorki.

Iz Poljske smo idućeg dana rano krenuli za Kaunas i Vilnius u Litvi. E, tu nas je već 'uhvatila' hladnoća, iako je bio lipanj. Sve je, međutim, bilo OK jer smo znali što nas čeka i dobro smo se obukli. Od Varšave do

Vilnusa ima 700 km, što smo odredili u jednome dahu.

U Vilniusu smo šetali po centru i vidjeli velike crkve, ali i spomenike iz doba komunizma. Litva je vrlo civilizirana zemlja, uređena i čista i nismo imali problema s nalaženjem hotela. U Vilniusu smo susreli jednog bajkera iz Njemačke koji se raspitivao kamo idemo. Kad je čuo da ćemo preko Rusije na Nordkapp, samo je kratko kazao - svaka vam čast. Moram priznati da u tom trenutku sva četvorica još nismo znali što nas još čeka...

U muzeju mučenja

Put nas je zatim odveo do Rige u Latviji, gdje smo malo zastali na pje-

"SUPERBIKE" servis & shop

Varaždin, Masarykova 11, Tel. 042/320 898, Fax: 042/302 898, e-mail: moto-servis-superbike@vz.htnet.hr • Radno vrijeme: 8-17 h, subotom 8-12

aprilja

MOTO GUZZI

PIAGGIO

Vespa

Ulaz u Litvu - Vilnius

Riga

Riga

Tallinn

Tallinn

Riga

šćanim plažama Baltičkoga mora. Od Rige do Tallina smo vozili cestom uz more i onda ostali spavati na jednom imanju čiji se vlasnici bave seoskim turizmom. Večerali smo uz domaće pivo i hranu i već se počeli čuditi kako je na satu noć, a vani još uvijek dan.

Cesta prema Tallinu je bila lošija, ali se ipak moglo voziti. U Tallinu nismo propustili obići muzej sred-njevjekovnih sprava za mučenje i tu se nagledali svakakvih grozomornih čuda za koje je teško shvatiti da su ih izmislili ljudi da bi mučili druge ljude...

Glavni događaj je, međutim, bio prijelaz ruske granice. U Estoniji smo usred grada naišli na granicu,

pogledali su nam papire i pustili nas dalje. Čudili smo se kratkoj kontroli i nismo imali pojma da nas čeka prijelaz još ukupno pet granica da bismo ušli u Rusiju.

Za prijelaz svih tih punktova nam je, vjerovali ili ne, trebalo rekordnih 4,5 sata. Morali smo ispunjavati puste papire, dokumente, osiguranja, svakakva čuda... Platili smo 30 eura za osiguranje motora, pustili da nas pregledaju i dobro provjere, te naposljetku ušli u Rusiju.

Nismo prošli niti 500 m na ruskom tlu kada nas je dočekala nova nevolja u obliku dva policajca. Zaustavili su nas i pitali zašto nismo vidjeli znak stop. Uistinu, nismo ga vidjeli. Ali,

nismo ga ni mogli vidjeti jer je nizak i posve zarastao u travu. Rasprava o znaku stop se nastavila u maloj policijskoj postaji, gdje smo saznali zašto smo zaustavljeni.

- Hajmo braćo Slaveni, dajte koju rublju - rekao je jedan od dvojice organa reda kuckajući značajno prstima po drvenome stolu na kojem je bilo staklo. A ispod stakla novačnica od 500 rubalja na koju je policajac, kao slučajno, lupkao. No dobro, nismo ni mi baš naivni, pa smo se stali izvlačiti.

Hrvatski suvenir

Slavko je osim toga otrčao do motora i donio im suvenire - hrvat-

ske zastave. To je bilo doba prije naše slavne pobjede na Wembleyu s kojom su Rusi otišli na EP 2008., pa nam nije bilo nimalo ugodno. Tko zna, možda bi danas te hrvatske zastave imale veći učinak. Ovako smo im ipak izbrojili 150 rubalja i napokon krenuli dalje, spremni na nove zasjede policije.

Reći da su ceste u Rusiji loše je vrlo blaga ocjena - prikladniji naziv je: prava katastrofa... Ipak, vozeći uz UAZ kamione i brojne Lade navečer smo nekako uspjeli doći do St.Petersburga, grada sa 6,5 milijuna stanovnika. Počeli smo nemoguću misiju - potragu za hotelom. Sve je bilo na ćirilici, a Rusi ne

Tallinn muzej - sprava za mučenje

Tallinn muzej - sprava za mučenje

Baltičko more

Rusija

Muzej St. Petersburg - preparirani konji

Šibenčani u Rusiji

● Iako daleko od domovine, razveselili smo se u jednom kafiću u St. Petersburgu kad smo shvatili da za stolom do nas sjede dva pomorca iz Šibenika. Počastili smo se međusobno turom pića, popričali s njima i uživali u neočekivanom i srdačnom susretu.

Muzej St. Petersburg - ruski generali

St. Petersburg - Zimski dvorac

St. Petersburg - Zimski dvorac

St. Petersburg - Zimski dvorac

razumiju riječ hotel. Došli smo u najskuplju ulicu i tu gledali velike limuzine, Mercedese i Hummere kako prolaze. Tu smo našli hotele, ali je cijena bila pretjerana - oko 300 eura.

Na ulicama punim Rusa s bocama u rukama našli smo jednog taksista koji nam je obećao pomoći. Zvao je nekog tipa koji nam je trebao biti vodič. Kad smo vidjeli crna pokrivenog nekim zelenim plahtama, naglo smo izgubili volju da nas taj igdje vodi. Ali, zato su nam ljubazni studenti našli drugog taksistu, koji nas je 50 minuta vozao po blatnjavim ulicama i kvartovima gdje je na zgradama većina prozora razbijena.

Radioaktivni žohari

Ta je 'Odiseja' po St. Petersburgu trajala 50 minuta i već je bilo 4 sata ujutro. Mukama, međutim, nije bilo kraja - 'hotel' u koji nas je doveo bila je obična baraka. S obzirom da smo bili umorni, odlučili smo se nevoljko tu spavati.

Stigavši u sobu smo upalili svjetlo i ugledali prizor kao iz horora - kreveti u otužnom stanju, a po podu trči žohari. I to kakvi - ogromni, kao da su radioaktivni. Tu je Amigu pukao film pa je ljutito izjurio iz tog «hotela».

Slijedili smo ga i vratili se nekako opet u centar grada. Onako umorni, gladni i žedni imali smo i sreće, jer

je neki ruski kamion skoro 'pokupio' Slavka na Yamahi... Tek smo oko 7 ujutro našli spas - jedan nas je recepcionar skupog hotela šutke odveo u svoj veliki stan i primio nas na noćenje.

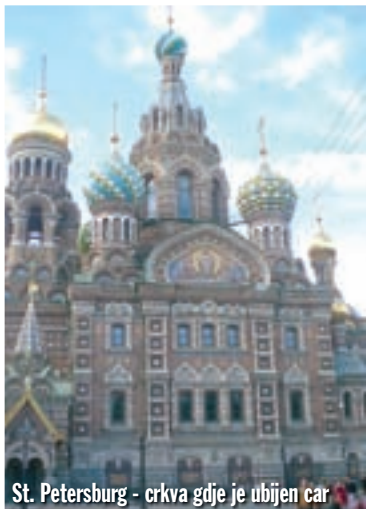
Dogovorili smo cijenu i onda je on probudio svoje ukućane, premjestio ih i napravio mjesta za nas. Nismo bili baš sretni s tim rješenjem, ali je u tom trenutku to bilo jedino moguće. Zaspali smo mrtvi umorni u krevetima gdje su još pred desetak minuta spavali drugi ljudi... Majke ti mile, di smo ovo došli...

Nakon mučenja dugog 1800 km s rupetinama na cesti kroz Rusiju, osjećali smo se spašeni ulaskom u

Norvešku... Ujedno smo bili jako ponosni jer smo nas četiri Splitsanina 'pobijedili' Rusiju na dva kotača, što, vjerujte, nije nimalo lako, makar se vozilo u lipnju...

Nakon što smo teškom mukom našli smještaj u Sankt Petersburgu, zaspali smo umorni kao klade i probudili se tek oko podne. Došli smo malo sebi i onda se uputili u obilazak grada koji je uistinu impresivan.

Dobili smo prije odlaska na put telefonski broj Hrvata Radoslava Miškića, vlasnika turističke agencije 'Travellux' u St. Petersburgu, koji nas je onda uputio na jednu stariju gospođu, iskusnog turističkog vodiča Nataliju Veru. Ona nas je provela

St. Petersburg - crkva gdje je ubijen car

Rubensova slika

● U Muzeju u Zimskom dvorcu u St. Petersburgu najviše me se dojmila umjetnička slika slavnoga Petera Paula Rubensa 'Carita Romana', na kojoj se vidi Cimon, mlada žena koja Perou, svome starome ocu, okovanom u lance, tajno daje piti mlijeko iz svoje - sise. Rubens je taj motiv napravio u nekoliko verzija jer je kćerka Cimon baš na taj način spasila svoga oca smrti od gladi. On je bio ostavljen da umre u zatvoru, a Cimon ga je posjećivala i na sreću imala mlijeka, jer je prije toga rodila dijete. Njena je požrtvovnost na kraju otkrivena, ali je donijela obrat, pa je Pero samo zbog toga pušten iz zatvora.

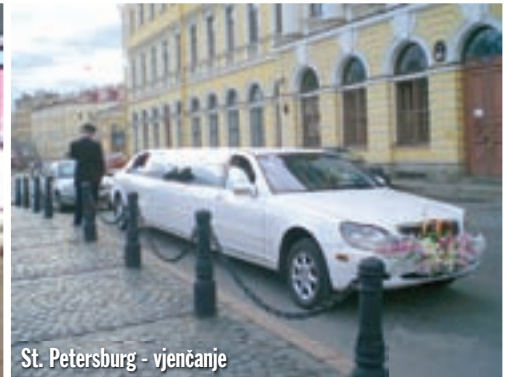
St. Petersburg - spomenik Puškinu

St. Petersburg - Hummer limuzina

St. Petersburg

St. Petersburg - vjenčanje

gradom i pokazivala nam sve zanimljivo.

Obišli smo tako Zimski dvorac i ušli u najveći ruski muzej. U njemu ima toliko toga da bi, kažu Rusi, običnom posjetitelju trebalo 12 godina da vidi sve, ako se kod svake skulpture ili slike zadrži samo po jednu minutu...

Vodila nas je Natalija vidjeti crkve na čiji su krovovi ukrašeni i s po 500 kg zlata. Posebno nas se dojmila crkva 'Spas na krvi', koja je izgrađena na mjestu gdje je 13. ožujka 1881. Poljak Ignatije Hryniewiecki bombom ubio ruskog cara Aleksandra II. Car je izbjegao brojne atentate, ali je toga dana stradao u Petrogradu...

Pričala nam je i kako je bilo teško pod opsadom Nijemaca u Drugom svjetskom ratu, kada se St.Petersburg zvao Lenjingrad i kada je ukupno 900 dana i noći bio pod opsadom nacista. U tom je periodu po njenim riječima umrlo čak 2 milijuna ljudi.

U znak zahvalnosti gospođi Nataliji smo dali 1200 rubalja i još je odveli na večeru. Malo joj je možda bilo i neugodno, ali je uživala u jelu. U svakom slučaju, od nje smo puno toga doznali i svakome bih preporučio da u St.Petersburgu uzme pravog vodiča, jer se to svakako isplati.

Isto tako preporučam da nitko ne nosi dolare, jer ih u Rusiji nerado mijenjaju u rublje. U St.Petersburgu smo ostali dva dana i oporavili se od velikog napora.

Nastavili smo naše putovanje preko Petrozavodska, ali je cesta postajala sve lošija. Imao sam čak i kameru na stalku motora, ali se zbog rupa BMW 1200 Adventure u vožnji toliko tresao, da je crkao objektiv. Teško je opisati kako ta cesta izgleda, budući da asfalt puca od velike zime. No, to je bio tek početak...

Usput smo stajali na benzinskim crpkama i ulijevali gorivo oznake ROZ 91 ili 92. Na 500 km od St.Petersburga uhvatila nas je velika kiša i smočili smo se 'ka pivci'. Stali smo, međutim, u jednom mjestu prije Medvezhyegorskija i iznajmili malu kućicu. Tu smo sušili robu, jeli i otišli spavati, da bi bili spremni za dionicu od Medvezhyegorskija do Murmanska dugu 800 km. Nismo, nažalost, baš imali mirnu noć - u kućici su nas cijele noći progonili komarci...

Sutradan smo na putu za Murmanski prošli pored stupa s brojnim komadima odjeće obješenim na stablima oko njega. Običaj su davno uveli politički zatvorenici koje su slali u radne logore. Stavljanje odjeće na stabla simbolizira želju ljudi da se tu više nikada ne vrate. Tako smo i mi učinili, ostavili

St. Petersburg

Iskustvo i tradicija su nezamjenjivi!
16 godina iskustva i kvalitete

Moto Market Servis
www.mms-moto.hr

POZEGA
Sv.Roka 24, Požege
Tel.prozaja 034/292-812
Tel.servis 034/291-812
mms.moto@mms-moto.hr

APRILIA 750 SHIVER 61.900 kn	GILLERA GP 800 69.500 kn	
		<p>MOTO MONDO www.moto-mondo.com</p> <p>Hanuševa bb (Zapadni kolodvor), Zagreb Tel: 01/3012 700 01/3012 800 Fax: 01/3012 900 e-mail: prodaja@moto-mondo.com</p>
<p>Kreditni do 7 godina • Jamstvo 2 godine * Cijena s PDV-om za plaćanje u gotovini i American Express karticom do 36 rata</p>		

Pečenga - ulaz u vojnu zonu

smo čarape na stupu i poželjeli da više ovamo ne dolazimo...

Prošli smo također i kroz grad Monchegorsk, nastao 1937. godine, u oblasti Murmansk. U njemu živi oko 52.000 ljudi, ali je nama izgledao kao iz nekog horora. Dijelom zato jer je bilo oblačno, a onda i zbog toga što

Loše ruske ceste

su ulice bile raskopane i nigdje nije bilo žive duše. Kuće su nekako mračne i zastrašujuće, napravljene od drva koje je davno počelo truliti.

Zastali smo na kratko i nehotice u glavi uspo-redili ovaj grad s našom lipom Dalmacijom u lipnju. Muk je preki-nuo Slavkov komentar: «Majke ti mile, di smo ovo došli...»

Oko 20 sati toga dana stigli smo u Murmansk.

Sutradan opet ista priča s cestom. Makadam, pa rupa do rupe - jao nama i motorima. Prva je nastradala Slavkova Yamaha Fazer, jer su joj popustila dva semeringa na amortizerima. Omotali smo na vilice Amigove čarape i šalili se da je Yamaha dobila reumu.

Poslije je 'buletu platila' i Perićeva Honda, jer je nakon upada u jednu rupu dubine pola metra pukao top-case. Nosač je pukao 'naživo' i sve je ostalo visjeti na mreži. Nakon toga mogu samo reći da je bolje voziti bez top-casea, svaki će puknuti.

Murmansk

Ali, što je, tu je. Morali smo rasteretiti Hondu, pa smo uzeli dio Amigovih stvari na svoje motore i krenuli dalje.

Na putu smo sretali male kombi-je, goleme UAZ kamione i naravno - Lade. Muka s cestom je potrajala sve do područja uz granicu, gdje nas je dočekala hladnoća krajem lipnja. Pred par dana je u Rumunjskoj bilo toliko vruće da je 16 ljudi umrlo od vrućine, a ovdje nas je dočekala temperatura od samo plus 6.

Cesta je, nažalost, vodila i kroz vojnu zonu Pečenga. Već na ulazu nam je bilo puno toga jasno kad smo

vidjeli rampu i naoružanog vojnika. Svakome tko uđe u tu zonu on kaže ono što je ozbiljnim glasom i nama rekao: «Prođite, ali je strogo zabranjeno skretanje s puta i zaustavljanje, ovo je vojna zona...» Kod rampe je bio vizualni dokaz da vojska misli ozbiljno - na jednom stupu je stajala Lada Niva, nekada davno pregažena tenkom. Nema što, dobra demonstracija onoga što te čeka ako se ne držiš pravila.

Za pegulu se baš meni na BMW-u probila guma usred vojne zone. «Makao baš ovdje», promrmljao sam nadajući se da neće odnekud izjuriti

MOTO KLUB BROD

TURISTIČKA ZAJEDNICA GRADA SLAVONSKOG BRODA

U sklopu obilježavanja Dana grada Broda

Vas poziva 16., 17. i 18.05.2008.

Mega biker's Susret No. 5

Petak, 16. - 05.:

We Come One

Pozdrav **AZRI**

LET 3

Southern Storm

SRC "POLOJ"

Subota, 17. - 05.:

Guns'n'Roses

Real Tribute band

HLADNO PIVO

Pick Siebner

Cro Hard Country Band

UTRKA UBRZANJA
NAGRADA 1005€
Zapadna vezna cesta - 12 sati

e-mail: motoklubbrod@net.hr
www.motoklubbrod.com

Karta vrijedi neoštećena na ruci - Cijena: **petak+subota 60 Kn, subota 50 Kn**

Benzinske crpke kao tvrđave

● U Rusiji benzinske postaje nalikuju malim tvrđavama jer su radnici u njoj zaštićeni željeznom rešetkom. S mušterijama pričaju preko megafona, a punjenje ide tako da najprije platiš, pa puniš. Kad se suma potroši, nema više goriva, nego plaćaš opet na malom prozorčiću.

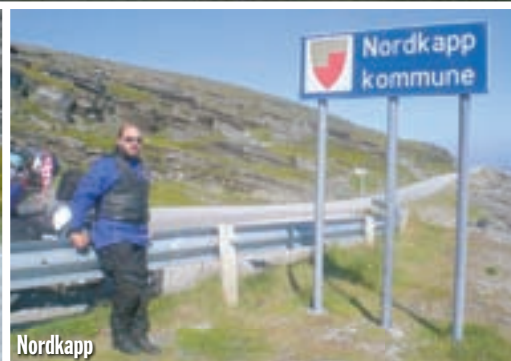
Ljepote Rusije

Snijeg u Norveškoj

Norveška - sobovi na cesti

Nordkapp

naoružani vojnici misleći da smo špijuni ili tko zna što. Osim toga, gdje ću kupiti gumu za motor usred vojne zone u Rusiji?

Srećom, Leo je spasio stvar. Izvadio je iz torbe 'Fast' i napunili smo gumu u kratkom vremenu. Štoviše, taj je 'Fast' poslije držao sve od Rusije do Splita, dakle oko 6000 km.

No, ova mi je priča bila škola - uvijek na put ponesi rezervne gume, jer ih često nemaš gdje kupiti. A one, kao za dišpet, pucaju tamo gdje se najmanje nadaš. Nastavili smo kroz vojnu zonu, gdje je sve bilo puno tenkova, raznih transportera, bodljikavih žica, ograda... Uočili smo i tri manja grada okružena žicom, gdje žive vojnici sa obiteljima.

Izračunali smo kako je vožnja po rupama trajala oko 1800 km, ali smo znali da je norveška granica blizu. Već smo 'odbili' bubrege na ruskim cestama i jedva čekali normalni asfalt. I tako smo napokon stigli na granicu. Na izlazu ista procedura kao i na ulazu - dakle: ukupno šest granica, kontrole, pregledi, jednom riječju - gnjavaža.

Tražili su Rusi od nas i papir kojeg smo dobili na ulazu. Tu sam opet svojom krivicom imao stresnu situaciju jer nisam mogao naći taj komad papira. Stavio sam ga nekamo i nikako ga nisam mogao naći. Promislio sam - neću valjda biti tolika pegula da ostanem u Rusiji zbog nekog papi-

ra i sebi natovarim na vrat dodatne nevolje. Kad sam ga napokon našao, sreći nije bilo kraja.

Ispalo je na kraju sve u redu, pa smo se našli ispred norveške granice, a Rusija je bila iza nas. Nakon svih tih silnih rampi, vojnika, granica i pregleda, očekivali smo da će i Norvežani možda imati slične 'prepreke'. No, baš smo bili blesavi - na norveškoj granici je jedna jedina carinska službenica otvorila velika željezna vrata, pogledala nam putovnice i pustila nas unutra. Od policije i vojske ni traga ni glasa - kakva razlika u odnosu na Rusiju!

Kad smo napravili prvih 500 metara u Norveškoj, razgalili smo se. Sve je mirisalo, ceste su bile fenomenalne, krajolik uređen, zelenila gdje ti pogled seže. Amigo je čak onako teatralno klekao na cestu i poljubio je... Radovali smo se kao mala djeca jer smo ušli u državu koja, zamislite, ima normalnu cestu!

Nakon toliko mučenja s rupetinama u Rusiji, osjećali smo se spašeni... Ujedno smo bili jako ponosni jer smo mi četiri Splićanina 'pobijedili' hladnu Rusiju na dva kotača, što, vjerujte, nije nimalo lako, makar se vozilo u lipnju...

hrane i svega ostaloga. Najbolje ću vam dočarati kako to izgleda kada kažem da smo u fast-food restoranu uz cestu jedan hamburger platili čak 50 eura. Ne možeš naprosto vjerovati da je to istina - za jedan hamburger više od 350 kuna...

Spavali smo u Borsevu i odatle krenuli na cilj našeg putovanja - Nordkapp, najsjeverniju točku Europe. Krenuli smo sutradan, radošni što smo bili nadomak cilja.

Sobovi šeću

Vrijeme je bilo sunčano, a usput smo vidjeli dosta jezera, sušionica bakalara i sobove koji šeću po cesti i uz nju. Bilo je na nekim mjestima i snijega, iako je bio početak srpnja. I tako smo naposljetku stigli na određište. Parkirali smo motore i prvo što smo napravili je bilo lijepljenje znaka našeg kluba MK Fjaka na ploču s natpisom 'Nordkapp'. Tako smo obilježili Nordkapp, a onda smo razgledali ovo mjesto uz more i fotografirali skoro sat vremena.

Tu inače dolaze brojni motoristi, od kojih smo neke i vidjeli. Susreli smo i jednog španjolskog bajkera na Ducatiju. On je došao na Nordkapp s curom i onda se čudio zašto smo išli preko Rusije, kad je postojala i lakša ruta. Bilo mi je drago to čuti jer je to bila potvrda da splitski motoristi imaju snage i znanja ići težim putem do krajnjeg sjevera.

Četvorica na Nordkappu

Stockholm

Vasa potonula na prvoj plovidbi

● Švedski kraljevski galijun Vasa građen je od 1625. godine u brodogradilištu u Stockholmu pod vodstvom Antoniusa Moniera i Nizozemca Henrika Hybertssona. Bio je dug 69 metara i težak 1200 tona. Imao je tri jarbola, 1275 m² jedara i 64 topa. Građen je kao ratni brod i na njemu je uz 133 člana posade bilo i 300 vojnika. Vasa je bila preteška i nestabilna, pa je potonula već na prvoj plovidbi, 10. kolovoza 1628. godine. Pod zapovjedništvom kapetana Söfringa Hanssona je isplovila prema Alvsnabbenu, ali je nakon samo 1000 metara plovidbe kroz otvore za topove počelo ulaziti more. Zatim se nagnula na jednu stranu i potonula na dubinu od 23 metra. Od 433 ljudi na njoj, 30 ih se utopilo. Švedi su je s dna izvadili 24. travnja 1961. i stalno je restauriraju. U Stockholmu je 15. lipnja 1990. otvoren Vasa muzej, gdje se galijun sada nalazi.

U blizini Nordkappa sam kupio krzno od soba za 50 eura i njime pokrio BMW GS 1200 Adventure. Malo je čudno izgledalo, ali je barem bilo toplo. Odahnuli smo i počeli se polako pripremati za povratak u Split. Ovoga smo puta išli lakšim putem, preko Švedske, Finske, Njemačke...

U tom dijelu Europe ljeti je dan - cijeli dan. Noći nema, pa je najčudnije od svega bilo vidjeti sunce u 1 sat ujutro. Imali smo muke zaspati dok je vani dan, ali smo taj problem riješili navlačenjem zavjesa u hotelu u Alti. Idućeg dana je Amigo opet platio 'bijesnu' sumu za žarulju od prednjeg

svjetla. U Splitu ona za Hondu CBR 1100 XX košta 60 kuna, tamo je 60 eura, pa se ti misli...

Prošli smo Norvešku i ušli u Finsku. Leu su gume na Yamahi bile u očajnom stanju, pa ih je morao obje mijenjati. Posjet vulkanizeru ga je koštao ravno 450 eura, ali smo bili sretni da je i taj problem riješen. Da se gume trebalo mijenjati u Rusiji, tko zna bi li Leo uspio. Krajem dana smo ušli u Švedsku, sami te večeri spremili jelo u kampu i planirali što ćemo raditi u Stockholmu.

Temperatura se u Stockholmu popela na 20 stupnjeva, pa je bilo više nego ugodno. Bili smo u Vasa muzeju, gdje je izložen istoimeni kraljevski galijun, potonuo 1628. godine na prvom putovanju. Izvadili su ga Švedi s dna mora i izložili u muzeju kojeg je dosada posjetilo 20 milijuna ljudi.

Intervju za radio Stockholm

Bili smo sa splitskim tablicama zanimljivi i novinarki Radio Stockholma, pa je intervjuirala Slavka. Srećom, zna on engleski. Kiša nas je dobro smočila na putu od Stockholma do Götheborga pa smo se susreli s tehničkim problemima. Periću se od vlage gasio motor, dok se Slavku palila lampica od ulja. Sve su to bile male nevolje, pa smo ipak stigli u Götheborg i lako našli hotel.

U tom smo se gradu pošteno odmorili i onda se zaputili prema Berlinu.

Kiša je lila kao iz kabla, pa nam je za tu dionicu dužu 600 km trebalo čak 11 sati. Bili smo toliko umorni da na kraju nismo ni ušli u grad, nego smo ostali spavati u jednom mjestu 60 km prije Berlina. Tek smo sutradan obašli ostatke Berlinskoga zida i vidjeli neke znamenitosti. Lijepim smo cestama zatim prošli kroz Dresden, pa sve do Praga. Nakon prelaska njemačke granice, u Češkoj su nas na ulazu dočekale prostitutke. Čehinje koje se bave najstarijim zanatom na svijetu tu čekaju tu platežno sposobne mušterije iz Njemačke, kako bi što bolje zaradile. Neke od njih su bile u toplesu, a sve su imale mini suktnje i zvale na 'dogovor'.

Nismo se na to osvrtni jer smo htjeli večer provesti u pivnici 'U Fleku' u Pragu, gdje su nekada davno splitski studenti osnovali Hajduk iz Splita. Tu smo se u ugodnoj atmosferi uz ljubazne domačine po prvi puta opustili kako treba. Znali smo da Dalmacija nije daleko, pa je pivo te večeri teklo u potocima... Za uspomenu smo se slikali uz Hajdukovu spomen ploču, postavljenu 2001., na kojoj na hrvatskom, češkom i engleskom piše da je tu osnovan splitski nogometni klub.

U mjestu Kutna Hora smo bili u neobičnom zdanju: kapeli ukrašenoj ljudskim kostima. Vjerovali ili ne, u njoj ima kostiju čak 40.000 mrtvaca. Malo podsjeća na Notre Dame u Parizu, ali je zapravo bizarna, jer smo se nagledali lubanja i bedrenih kostiju od kojih su izrađeni svijećnjaci i drugi razni ukrasi.

Suza u oku

Pretposljednja dionica je bila u 'susjedstvu' - od Brna smo preko Beča, Graza i Maribora došli u Zagreb. Tamo su nam toplu dobrodošlicu pripremili momci iz moto kluba Goodfellas, kod kojih smo ostali spavati. Naš trijumfalni povratak uslijedio je 9. srpnja, kad smo krenuli prema Splitu. Kako smo se približavali, uzbuđenje je bilo sve jače. U 'predvorju' grada,

Prag - pivnica "Kod Fleka"

"Kod Fleka" - osnovan Hajduk 1918. g.

"Kod Fleka" - pivnica iznutra

Dugoplju, sišli smo s auto ceste i na trenutak stali.

Pogledali smo se onako kroz vizire kaciga i prešutno jedan drugome odali priznanje. Prijeden je stvarno dugi put i savladane su mnoge nevolje, a sada nas opet čeka naš dragi Split i kupanje u srpnju. Jurnuli smo iz Dugoplja velikom brzinom put kafića Bounty, koji je club-house MK Fjaka iz Splita. Tamo smo ugledali veliku grupu ljudi koja nas je čekala i suza mi se načas pojavila u oku. Hvala Bogu, opet smo stigli kući nakon prijeđenih 11.650 kilometara u 19 dana. ■

Kapela u Sedlecu

● U 13. stoljeću je Jindrich od Sedleca bio u Svetoj zemlji. Odatle je donio šaku zemlje sa Golgote i rasuo je po groblju u predgrađu Kutne Hore - Sedlecu. Groblje je zato postalo poznato, pa su mnogi ljudi, čak i iz susjednih država, htjeli tu biti sahranjeni. Primjerice, godine 1318., za vrijeme kuge, tu je pokopano oko 30.000 ljudi. Još ih je 10.000 stiglo na groblje za vrijeme Husitskih ratova, a Husiti su 1421. zapalili crkvu u Sedlecu. No, gradnja kapele Svih svetih je počela u 14. stoljeću. Poluslijepi redovnik je kasnije 1511. došao na ideju slaganja piramida od kostiju u kapeli. Godine 1661. od kostiju mrtvaca su napravljene prave dekoracije, a kapelu je u 18. stoljeću restaurirao i barokno modificirao Jan Santini Aichl. Neke od dekoracija koje smo vidjeli napravio je stolar Franatišek Rint s dva pomoćnika.

Stockholm